

Vorbirea și ascultarea în adunare

Vorbirea și ascultarea în adunare

Când credincioșii se strâng pentru cercetarea Cuvântului, cel care vorbește este răspunzător de ceea ce spune în adunare, iar cel care ascultă este răspunzător de ceea ce aude acolo. În purtarea Sa de grijă pentru hrănirea și întărirea alor Săi, Domnul dirijează izvoarele ascunse în El în diferite canale și face ca acestea să curgă spre noi prin diferite daruri mari și mici datorite Adunării. Este un har minunat că El ne folosește pe noi, creaturi sărmane, pentru a-i zidi pe preaiubiții Săi și pentru a le face cunoscut voia Sa.

Frații chemați la această lucrare de dragoste sunt răspunzători de lucrarea dată lor, pe care apostolul o rezumă în a doua sa epistolă către Timotei în două cuvinte: „vestește Cuvântul”. Ascultătorii, care află prin cei care vorbesc ceea ce vrea Domnul să le spună, sunt de asemenea răspunzători de felul cum ascultă.

Slujirea din Cuvânt este precedată de două lucruri, care pot fi învățate numai în școala lui Dumnezeu. Pavel îi amintește lui Timotei aceste două lucruri: „Fii cu luare aminte asupra ta însuși și asupra învățăturii.” În primul rând să fie cu luare aminte asupra sa: aceasta precedă pătrunderea în învățătură, creșterea în cunoaștere, precum și păzirea învățăturii.

Lucrarea de învățare și de îmbărbătare este de la început până la sfârșit o lucrare a lui Dumnezeu, dar totuși Duhul vrea să-i folosească în acest sens pe frații chemați. Chiar dacă aceștia sunt numai canale care dirijează binecuvântarea spre ascultători, numai vase care oferă ce vrea Dumnezeu să dea, totuși adevărul trebuie să fie activ și viu în ei, dacă doresc să le vorbească altora cu putere. Viața și comportamentul celui care slujește din Cuvânt trebuie să dea mărturie de părtășia sa personală cu Domnul. Celui care vorbește îi este imposibil să conducă pe alții la picioarele lui Isus, dacă el însuși nu stă acolo. Nu este suficient ca vorbitorul să vorbească frumos despre adevăr, ci el trebuie să fie expresia vie a ceea ce gura sa prezintă fraților. Desigur, atât el, cât și alții nu vor corespunde acestui etalon sfânt, dar totuși ar trebui cel puțin să fie vizibilă dorința și străduința sa de a fi mereu și pretutindeni un exemplu pentru credincioși în vorbire, în purtare, în dragoste, în credință și în curăție.

Desigur, cel care vorbește nu se va privi pe sine ca exemplu și nici nu se va declara satisfăcut cu starea la care a ajuns prin harul lui Dumnezeu, ci va avea în fața ochilor îndemnul apostolului Pavel către tesaloniceni: „sporiți tot mai mult”. Chiar dacă vorbitorul poate spune ca Pavel: „Căci noi nu ne propovăduim pe noi înșine, ci pe Hristos Isus ca Domn, iar noi înșine suntem robii voștri, pentru Isus” (2 Corinteni 4.5), totuși cuvintele sale vor avea o greutate mare în adunare, dacă, în limita posibilităților sale, va putea rosti ca apostolul Pavel: „Căci pentru mine a trăi este Hristos”.

De asemenea este foarte important ca cel care slujește din Cuvânt să examineze poziția familiei sale față de Domnul, și anume dacă aceasta este călăuzită în așa fel de El, încât face în totul cinste învățăturii lui Dumnezeu, Mântuitorul nostru. Știm din istoria lui Ghedeon că armele luminii au trebuit să fie îndreptate mai întâi contra răului din familie, din casă, din apropiere, înainte de a putea fi folosite în lupta publică.

Dacă slujitorul este cu luare-aminte asupra sa, va crește în cunoaștere; apoi va fi tot mai destoinic să împartă drept Cuvântul și să fie cu luare aminte asupra învățăturii.

În Matei 10.27, Domnul le dă alor Săi un anumit îndreptar pentru vorbirea lor și într-o oarecare măsură indică și tema despre care trebuie să vorbească. „Ce vă spun Eu la întuneric (adică în ascuns), voi să spuneți la lumină (adică în public).” Deci nu ceea ce le inspiră înțelepciunea omenească, nu ceea ce spun alții, nu, ci ceea ce le spune Domnul, ceea ce le vorbește El în ascuns slujitorilor Săi! În general, a cunoaște adevărul nu este suficient: Cuvântul pe care îl rostește slujitorul, adevărul potrivit pentru acel moment îl poate primi numai de pe buzele Domnului; îl primește din părtășia ascunsă cu El, prin cercetarea cu seriozitate a Cuvântului și prin rugăciune. „Când îți voi vorbi, îți voi deschide gura”, i-a spus Domnul lui Ezechiel (3.27). În 1 Petru 4.11 citim: „Dacă vorbește cineva, să vorbească cuvintele lui Dumnezeu”.

S-ar putea vorbi probabil ore în șir captivant despre adevărul descoperit și totuși nu ca fiind gura lui Dumnezeu (dacă putem spune așa), adică fără a aduce sufletelor zidirea și învățătura de care au nevoie și care sunt după gândurile lui Dumnezeu. Secretul vorbirii binecuvântate în adunare este dependența totală de puterea și călăuzirea Duhului Sfânt și eliberarea de sine. Atunci, Duhul puterii, al dragostei și al chibzuinței însoțesc vorbirea. Puterea fără dragoste îl poate conduce pe vorbitor să domine peste conștiințele fraților, dragostea singură trezește ușor tendința omenească de a vorbi numai despre ceea ce captivează și bucură ascultătorii, dar duhul chibzuinței stabilește o proporționalitate.

Dacă lipsește acest duh de putere, de dragoste și de chibzuință, atunci cuvântările, oricât de adevărate ar fi, sunt mai mult sau mai puțin o aramă sunătoare sau un chimval zăngănitor; nu sunt „cuvintele sănătoase” despre care vorbește Pavel, care slujesc într-adevăr la zidirea sfinților.

Ceea ce spune Domnul în ascuns va purta întotdeauna în sine duhul de putere, de dragoste și de chibzuință. Când aceste cuvinte curg dintr-o inimă care îl cunoaște și trăiește pentru El, într-o slujire proaspătă și vie, atunci inimile ascultătorilor vor fi umplute cu o bogată binecuvântare.

Față de această binecuvântare, ascultătorii au o mare răspundere: vor primi binecuvântarea numai atunci când vor ține seama de îndemnul Domnului adresat ucenicilor Săi: „Luați seama dar la felul cum ascultați” (Luca 8.18). Prin aceste cuvinte, Domnul le atrage ucenicilor atenția asupra responsabilității în legătură cu ascultarea. El așteaptă întotdeauna rezultate în urma ascultării Cuvântului Său. Nu este suficientă numai ascultarea; Cuvântul trebuie să fie asimilat. Ascultătorul trebuie să fie totodată conștient de răspunderea față de cele auzite. Posedăm un adevăr abia când a atins nu urechea, ci inima. Apoi, Cuvântul va aduce roade ale Duhului. Dacă extragem din Cuvânt hrană și putere pentru suflet, nu numai îl primim cu bucurie, ci îl și păzim. „Ferice de cei care ascultă Cuvântul lui Dumnezeu și-L păzesc!” (Luca 11.28). Abia apoi dobândim capacitatea de a primi mai mult și scăpăm de pedeapsa de care au parte cei care nu iau seama la felul cum ascultă.

„Luați seama dar la felul cum ascultați; căci celui ce are, i se va da; dar celui ce n-are, i se va lua și ce i se pare că are” (Luca 8.18). Este un principiu sever pe care îl întâlnim și în alte locuri ale Cuvântului. La fel vorbește și profetul Ieremia despre această pedeapsă severă pentru cei care încearcă să se împotrivescă luminii pe care au primit-o prin Cuvânt: „Ascultați și luați aminte! Nu fiți mândri, căci Domnul vorbește! Dați slavă Domnului, Dumnezeului vostru, până nu vine întunericul, până nu vi se lovesc picioarele de munții nopții! Veți aștepta lumina, dar El o va preface în umbra morții și o va preface în negură adâncă” (Ieremia 13.15, 16).

Suntem răspunzători de felul cum ascultăm. Dacă acceptăm cuvintele pe care le ascultăm în adunare (presupunem că ele sunt rostite în dependență de Dumnezeu sub călăuzirea Duhului Său), nu ca pe cuvintele respectivului frate, nu ca pe cuvântul omului, ci ca pe cuvintele pe care ni le spune Dumnezeu, atunci nu numai că le ascultăm, ci le și păzim în inimă și acționăm conform luminii pe care am primit-o prin ascultare. „Dar cine își va adânci privirile în legea desăvârșită ... și va stăruie în ea, nu ca un ascultător uituc, ci ca un împlinitor cu fapta, va fi fericit în lucrarea lui” (Iacov 1.25). Atunci picioarele nu se vor lovi de „munții nopții” și lumina nu se va preface în negură adâncă, ci, conform textului din Luca 11.34, 36, vom primi tot mai multă lumină: tot trupul va fi plin de lumină, „întocmai ca atunci când te-ar lumina o lampă cu lumina ei mare”.

Prin adevărul pe care îl ascultăm, Hristos trebuie să ne devină tot mai prețios; dacă nu devine, atunci ni se va lua adevărul auzit. De aceea, așa cum cel care vorbește trebuie să privească la Dumnezeu pentru a primi din ascuns cuvântul vorbit, tot așa și cel care ascultă trebuie să-L roage pe Domnul să trezească în el dorința de a asculta despre El, să-L roage să-i pregătească mintea și inima pentru a putea să păzească cele auzite.

Foamea după Cuvântul Său, care este mai dulce ca mierea și ca picurul din faguri (Psalm 19.10), trebuie să existe, pentru că „sufletul sătul calcă în picioare fagurul de miere” (Proverbe 27.7). Și astăzi are valabilitate cuvântul Mariei, când sufletul ei L-a înălțat pe Domnul și duhul ei s-a bucurat în Dumnezeu, Mântuitorul ei: „Pe cei flămânzi i-a săturat de bunătați și pe cei bogați i-a scos afară cu mâinile goale” (Luca 1.53). De aceea să luăm seama la felul cum ascultăm pentru ca, săturându-ne cu o simplă cunoștință sau chiar cu lucrurile lumii, să nu disprețuim dulceața prețioasă a Cuvântului și să nu părăsim adunarea cu inimile goale!

Cuvântul îi atribuie ascultătorului o a doua sarcină. „Nu deosebește urechea cuvintele, cum gustă cerul gurii mâncarea?” (Iov 12.11). Și Pavel îi îndeamnă pe ascultători: „Judecați voi singuri ce spun”. Din fire suntem gata să dăm urmare cu plăcere și cu bunăvoință acestui îndemn; dar trecem ușor cu vederea că Iov spune următoarele cuvinte după cele de mai sus: „La bătrâni se găsește înțelepciunea, și într-o viață lungă e priceperea. La Dumnezeu este înțelepciunea și puterea; sfatul și priceperea ale Lui sunt” și că Pavel spune mai înainte cuvintele: „vă vorbesc ca unor oameni cu judecată”. Ascultătorii au obligația să examineze cuvintele vorbitorului. Domnul să dea har ca Adunarea să nu-și uite sau să-și negligeze această îndatorire! Însă să ținem seama de faptul că judecarea cere înțelepciune și pricepere pe care le putem lua numai de la El, care a devenit pentru noi „înțelepciune de la Dumnezeu”.

Există pericolul să folosim etalonul amăgitor al minții omenești și, prin criticarea persoanei vorbitorului, să influențăm părerea noastră. Nu avem nimic a face cu persoana fratelui care vorbește, dacă predică în Numele și din însărcinarea Domnului. Trebuie să ascultăm și să primim cu seriozitate și în supunere cuvintele sale, fie că fratele este sărac sau bogat, neprezentabil sau simpatic, un vorbitor bun sau rău.

Pentru aprecierea capacităților unui frate care slujește din Cuvânt, nu este suficientă cunoașterea noastră firească. În Faptele Apostolilor 7.22 citim că Moise a fost instruit în toată înțelepciunea egiptenilor și era puternic în cuvânt și faptă, așa că noi l-am fi considerat un instrument foarte potrivit pentru slujirea lui Dumnezeu; dar Dumnezeu nu a recunoscut înțelepciunea dobândită în casa regală din Egipt ca și calificare pentru slujirea Lui și l-a luat pe Moise patruzeci de ani în școala Sa pentru a-l pregăti pentru slujbă. Ghedeon provenea din partea cea mai săracă din Manase și era, ca David, cel mai tânăr din casa tatălui său. Și despre Pavel, care a șezut la picioarele marelui Gamaliel, se spunea că vorbirea lui era de disprețuit.

De aceea să ne ferim de orice părere aspră despre slujitorii Domnului și să ne gândim la avertizarea adresată de Domnul lui Aaron și Miriam (Maria), când aceștia au vorbit împotriva lui Moise și l-au judecat: „Cum de nu v-ați temut să vorbiți împotriva robului Meu, împotriva lui Moise?”

Ne-am amintit deja că în Matei 10, Domnul le-a spus ucenicilor: „Ce vă spun Eu la întuneric, voi să spuneți la lumină”. Dar mai adaugă o avertizare pentru ascultători, de care să ținem seama și noi: „ce auziți șoptindu-se la ureche, să propovăduiți de pe acoperișul caselor”.

Ne este tuturor cunoscut că voia Domnului este ca fiecare însetat să vină la El și să bea, iar din cei care au crezut în El și astfel și-au astâmpărat setea sufletului, vor curge râuri de apă vie pentru învierea altora. Cel care ia devine cel care dă; tot așa și ascultătorul pentru vorbitor. Ceea ce ascultătorul a auzit în adunare de la fratele său și a primit ca fiind cuvintele lui Dumnezeu și le-a acceptat, nu trebuie să păstreze pentru sine, ci să mărturisească în cuvânt și faptă „pe acoperiș” (în toată lumea) și să propovăduiască cu încrederea unui om care poate spune: Așa vorbește Domnul!

Să observăm că părtășia cu Domnul este condiția preliminară atât pentru a predica, cât și pentru a asculta bine Cuvântul. Între vorbitor și ascultător există o relație strânsă; ambii se află într-o acțiune reciprocă unul față de altul. Un scriitor s-a exprimat odată foarte potrivit: „Fiecare albină lucrătoare strânge dulceață, dar numai activitatea reunită a tuturor are ca rezultat mierea”. În Isaia 50 se spune despre Domnul că știa să învieze prin cuvânt pe cel doborât de întristare, în timp ce El însuși ocupa locul smereniei și al dependenței. Putem fi siguri că atunci când ne strângem conform gândurilor Sale, Domnul va da întotdeauna vorbitorului o limbă iscusită pentru a ști cum să învieze pe cel doborât de întristare și va trezi întotdeauna urechea ascultătorului pentru a asculta ca un ucenic. Toate acestea vor fi pentru zidirea lor și pentru proslăvirea Numelui Său.

Din revista „Hilfe und Nahrung”

* * * * *

Nimeni nu ne poate vorbi mai bine ca Domnul; trebuie doar să învățăm să înțelegem vorbirea Sa.

Domnul poate spune foarte mult cu puține cuvinte; noi spunem deseori puțin cu multe cuvinte.

W. S

clickbible.org